

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. május 31.*

A T-15/05. sz. ügyben,

Wim De Waele (lakóhelye: Bruges [Belgium], képviselik: P. Maeyaert, S. Granata és R. Vermeire ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselet: W. Verburg, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM első fellebbezési tanácsának 2004. november 16-i, egy kolbász formájából álló térbeli védjegy közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó határozata (R 820/2004-1 sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: holland.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czucz O. bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. január 18-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. április 29-én benyújtott válaszbeadványra,

a 2005. november 30-i tárgyalást követően,

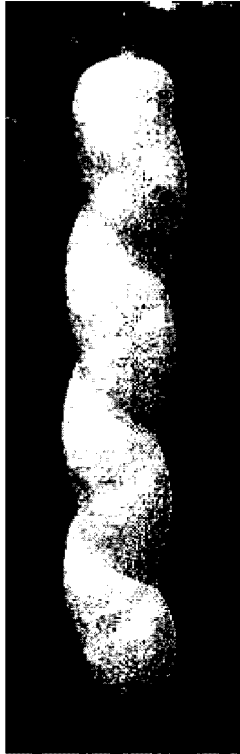
meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- ¹ 2003. február 13-án a felperes a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegy-bejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi térbeli formából áll:

- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 18., 29. és 30. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással:

- 18. osztály: „Hús- és hentesárubél”;

- 29. osztály: „Hús, hal-, baromfi- és vadhús; húskivonatok; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; hús-, hal-, baromfikonzervek és vadhúskon-
zervek; tejtermékek, ideértve a sajtokat, habokat, fagylaltokat, jégkrémeket”;

- 30. osztály: „Cukorkaárúk; csokoládéárúk; szószok (ízesítőszer-
ek, fűszeres mártások); mustár; majonéz”.

4 2004. július 15-i határozatával az elbíráló részben elutasította a lajstromozás iránti kérelmet azon okból, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a bejelentett védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a hús- és hentesárubél, a hús, baromfi- és vadhús, a hentesárúk, a tejtermékek, ideértve a sajtokat, valamint a cukorkaárúk és a csokoládéárúk vonatkozásában.

5 2004. szeptember 14-én a felperes a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál az elbíráló határozatával szemben.

6 2004. november 16-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa részben megváltoztatta az elbíráló határozatát, és úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegy megkülönböztető képességgel rendelkezik a tejtermékek – ideértve a sajtokat – vonatkozásában. A többi bejelentett áruval kapcsolatban a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az, hogy a bejelentett forma csavart jellege kissé feltűnőbb, mint a kereskedelemben szokásos formák, még nem biztosít kellően sajtóságot megjelenést, amelynél fogva a fogyasztó egyértelműen a szóban forgó áruk eredetmegjelöléseként érzékelhetné.

Eljárás és a felek kérelmei

- 7 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- változtassa meg és részben helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot a 18. osztályba tartozó „hús- és hentesárubél” vagy legalábbis a „hivatásos felvásárlóknak szánt hús- és hentesárubél” árukat érintő részében;
 - az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.
- 8 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Az ügy érdeméről

A felek érvei

- 9 Keresete alátámasztásául a felperes egyetlen jogalapra, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozik.

- 10 Az érintett vásárlóközönsséggel kapcsolatban a felperes azt állítja, hogy azt szakemberek alkotják, és kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy noha az érintett vásárlóközönsség ténylegesen szakemberekből áll, ez a tényező a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének mérlegelése során nem bír jelentőséggel. A felperes e tekintetben arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében a szakemberekről feltételezhető, hogy nagyobb fokú hozzáértést és több figyelmet tanúsítanak, mint általában a vásárlóközönsség (lásd az Elsőfokú Bíróság T-173/00. sz., KWS Saat kontra OHIM (a narancsszín árnyalata) ügyben 2002. október 9-én hozott ítéletét [EBHT 2002., II-3843. o.] és a T-222/02. sz., HERON Robotunits kontra OHIM (ROBOTUNITS) ügyben 2003. november 26-án hozott ítéletét [EBHT 2003., II-4995. o.]).
- 11 A bejelentett védjegy megkülönböztető képességével kapcsolatban a felperes úgy véli, hogy az általa alkalmazott hús- és hentesárubél formája egyedülálló, következésképpen lehetővé teszi ezen áruknak a piacon található más áruktól való megkülönböztetését, vagyis a kérdéses áruk azonosítását. Ez a forma tehát alkalmas arra, hogy betöltse a védjegy alapvető rendeltetését, nevezetesen az áru vagy szolgáltatás származásának azonosítását, amely lehetővé teszi a védjeggyel jelölt terméket vagy szolgáltatást megvásárló fogyasztó számára, hogy a későbbi vásárlás során ugyanazt a terméket vagy szolgáltatást válassza, ha annak vonatkozásában pozitív tapasztalata volt, illetve másikat válasszon, ha tapasztalata negatív volt.
- 12 A felperes ezenkívül azt állítja, hogy a jelen ügyben a – hús- és hentesárugyártókból álló – érintett vásárlóközönsségnek szembe kell néznie a csomagolás műszaki követelményeivel, következésképpen nagy figyelmet és érdeklődést fordít az eredetiséggel bíró csomagolásra.
- 13 Másodlagosan a felperes arra hivatkozik, hogy a bejelentett forma megkülönböztető képességgel bír még akkor is, ha azt kellett volna megállapítani, hogy a célközönsségbe átlagfogyasztók is tartoznak. A felperes állítása szerint az ítélkezési

gyakorlatból következik, hogy az átlagfogyasztó akkor képes az adott áru csomagolásának formáját annak kereskedelmi származásának jelölésére szolgálóként érzékelni, ha e forma olyan jellegzetességekkel rendelkezik, amelyek elegendőek ahhoz, hogy felkeltsék az érdeklődését (lásd az Elsőfokú Bíróság T-305/02. sz., Nestlé Waters France kontra OHIM (egy palack formája) ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5207. o.] 34. pontját és T-393/02. sz., Henkel kontra OHIM (egy fehér és átlátszó palack formája) ügyben 2004. november 24-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-4115. o.] 34. pontját). E vonatkozásban a felperes azon jogelméleti véleményre hivatkozik, miszerint az áruk címkézése nem játszik meghatározó vagy döntő szerepet a fogyasztó számára, mivel az áruk formája jobban felkelti figyelmét.

- 14 A felperes úgy véli, hogy a bejelentett forma kellően jellegzetes, mivel jelenleg gyakorlatilag nem található meg a világpiacon, és a forgalomban lévő kolbászok 99%-át hosszúkas henger alakban vagy karikába tekerve árulják. Ennélfogva, mivel a szóban forgó forma jelentős mértékben eltér a hús- és hentesipari termékek csomagolási ágazatában megszokott formáktól, lehetővé teszi, hogy a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagfogyasztó megkülönböztesse más vállalkozások áruitól, anélkül, hogy annak elemzésébe fogna vagy különleges figyelemről tenne tanúbizonyságot (lásd a Bíróság C-136/02. P. sz., Mag Instrument kontra OHIM ügyben 2004. október 7-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-9165. o.] 31. és 32. pontját).
- 15 A felperes ezenkívül úgy véli, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében az áruk formájából álló térbeli védjegyek megkülönböztető képessége értékelésének feltételei nem különböznek a védjegyek egyéb típusai tekintetében alkalmazottaktól, és hogy egy közösségi védjegyet nem feltétlenül újonnan alkotnak meg, és nem feltétlenül eredeti vagy kitalált elemeken alapul, hanem az arra való alkalmasságán, hogy a versenytársak azonos fajtájú áruhoz vagy szolgáltatásaihoz képest egyedivé tudja tenni a piacon lévő árukat és szolgáltatásokat (lásd az Elsőfokú Bíróság T-135/99. sz., Taurus-Film kontra OHIM (Cine Action) ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-379. o.] 31. pontját, a T-79/00. sz., Rewe-Zentral kontra OHIM (LITE) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletét [EBHT 2002., II-705. o.], valamint a fent hivatkozott „egy palack formája”-ítélet 40. pontját).

- 16 Végezetül pedig a felperes arra hivatkozik, hogy az OHIM, valamint a Benelux védjegy hivatal az élelmiszer-ágazatban már engedélyezte térbeli védjegyek lajstromozását.
- 17 Az OHIM arra hivatkozik, hogy az a tény, hogy az érintett vásárlóközönset hús- és hentesárugyártók alkotják, jelen ügyben semmiféle kihatással nem bír a szóban forgó forma – mint hús- és hentesárubélre vonatkozó védjegy – megkülönböztető képességének mérlegelésére, mivel az említett gyártók mindig a végső fogyasztókra tekintettel szerzik be az áruik csomagolásához szükséges belet. Az OHIM úgy véli, hogy következésképpen a hús- és hentesipari termékek végső fogyasztóit is tekintetbe kell venni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-324/01. és T-110/02. sz., Axions és Belce kontra OHIM (egy barnaszínű szivar formája és egy aranyrúd formája) ügyben 2003. április 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1897. o.] 31. pontját).
- 18 A bejelentett védjegy megkülönböztető képességével kapcsolatban az OHIM úgy véli, hogy a bejelentett forma csupán a szóban forgó áruk szokásos formájának egy változata, és nagyon közel áll ezen áruk legvalószínűbb alakjához, ennél fogva nem teszi lehetővé, hogy a hús- és hentesipari termékek szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztója a felperes által bejelentett formában csomagolt hús- és hentesipari termékeket megkülönböztesse más vállalkozások áruitól, anélkül, hogy annak elemzésébe fogna vagy különleges figyelemről tenne tanúbizonyságot (lásd a fent hivatkozott, Mag Instrument kontra OHIM ítélet 32. pontját).
- 19 Végezetül, a Benelux védjegy hivatal korábbi döntéseivel kapcsolatban az OHIM emlékeztet arra, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozhatóságát kizárólag a közösségi bíró által értelmezett 40/94 rendelet alapján kell értékelni, nem pedig a fellebbezési tanácsok vagy a nemzeti szervek korábbi gyakorlata alapján.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 20 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha „nem alkalmas a megkülönböztetésre”. Az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében valamely védjegy megkülönböztető képességét egyrészt a bejelentéssel érintett árukra és szolgáltatásokra való tekintettel, másrészt az érintett vásárlóközönség észlelése szempontjából kell értékelni (lásd az Elsőfokú Bíróság „egy palack formája”-ügyben hozott ítéletének [hivatkozás fent] 29. pontját, valamint a T-399/02. sz., Eurocermex kontra OHIM (egy sörösüveg formája) ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1391. o.] 19. pontját).
- 21 Először is a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő árukkal kapcsolatban pontosítani kell, hogy noha a fellebbezési tanács elutasította a bejelentett védjegy lajstromozását bizonyos számú áru vonatkozásában, a felperes a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését csak a határozat azon részében kéri, amely a 18. osztályba tartozó „hús- és hentesárubél” tekintetében, de legalábbis a „hivatásos felvásárlóknak szánt hús- és hentesárubél” tekintetében utasítja el a védjegy lajstromozását.
- 22 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az olyan hatályon kívül helyezés iránti kereset, amely csupán a fellebbezési tanács által elutasított egyes árukra vonatkozik, a megtámadott határozat részleges hatályon kívül helyezése iránti kérelemnek tekintendő, és mint ilyen nem ellentétes az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének (4) bekezdésében foglalt tilalommal, miszerint a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát. E keresettel ugyanis a felperes nem azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát képező kérelmekről eltérő kérelmekről döntsön (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-194/01. sz., Unilever kontra OHIM (tojásdad alakú tablettá) ügyben 2003. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-383. o.] 14–16. pontját, valamint a T-135/04. sz., GfK kontra OHIM – BUS (Online Bus) ügyben 2005. november 24-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4865. o.] 12. és 13. pontját).

- 23 Azon másodlagos kérelemmel kapcsolatban, amellyel a felperes a megtámadott határozatnak a védjegy „hivatásos felvásárlóknak szánt hús- és hentesárubél” tekintetében történő lajstromozását elutasító részének hatályon kívül helyezését kéri, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy nem kell különbséget tenni az általában vett „hús- és hentesárubél”, valamint a „hivatásos felvásárlóknak szánt hús- és hentesárubél” között, hiszen, mivel az üres hús- és hentesárubél mint olyan nem szokásos fogyasztási cikk, valamennyi ezt vásárló személy – legyen bár hivatásos hús- és hentesárugyártó vagy magánszemély – szükségszerűen ismeri az ágazatot.
- 24 Másodsorban, az érintett közönségről szólva, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy „az áruk jellegét tekintve az érintett közönséget éppúgy alkotják általában a végső fogyasztók, mint a hentesipari szakemberek”, hiszen „bár a hús- és hentesárubelet szakemberek – kisiparosok vagy vállalkozások – használják a hús- és hentesárúk, virslik vagy kolbászok csomagolására, a [bejelentési kérelemmel] érintett többi áru gyakori fogyasztási cikk, amelyeket a mindennapi élet során az egész Közösség területén vásárolnak”. Az elbíráló, akinek érvelését a fellebbezési tanács kifejezetten jóváhagyta, indokoltnak találta, hogy a végső fogyasztók általi észlelést figyelembe vegyék a védjegy megkülönböztető képességének „hús- és hentesárubél” tekintetében történő mérlegelése szempontjából, és bemutatta, hogy „noha főszabályként hozzáértő személyek és nem a végső fogyasztók vásárolják ezen árukat, e beszerzés célja a feldolgozott áruk végső fogyasztók számára történő vizionteladása”.
- 25 A felperes felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy a bejelentett védjegy megkülönböztető képességét a végső fogyasztó észlelése függvényében mérlegelte, noha maga a tanács is elismerte, hogy a „hús- és hentesárubelet” a szakmai közönség vásárolja.

- 26 E vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy olyan árukkal kapcsolatban, amelyek más áruk csomagolására valók, a felperes úgy ítélte meg, hogy noha főszabályként a szakemberek és nem a végső fogyasztók vásárolják e termékeket, ezen beszerzés célja a csomagolt áruk végső fogyasztók számára történő viszonteladása, következésképpen a végső fogyasztók részéről történő észlelést is figyelembe kell venni (e tekintetben lásd a fent hivatkozott „barna színű szivar formája és aranyrúd formája”-ítélet 31. pontját).
- 27 A felperes azon érve, amely szerint a beleket kizárólag hús- és hentesárugyártók vásárolják, nem kérdőjelezi meg ezt az elemzést. Meg kell ugyanis jegyezni, hogy a csomagolásra váró végső termékek felveszik a csomagolás formáját, és ily módon a csomagolás formáját védő térbeli védjegy különbségtétel nélkül használható akár olyan védjegyként, amelynek tárgya a csomagolás formája, akár a végső termék védjegyeként. Így ha a védjegyjogosult csomagolóanyag-gyártó számos végtermék előállítónak eladja áruit, amint azt a felperes állítja, a védjegy csak a csomagolás eredetének jelölésére képes, és erre is kizárólag a végtermék előállítójának tekintetében. Hiszen ebben az esetben a végtermékek fogyasztói, amikor azonos formájú, de nem azonos kereskedelmi eredettel rendelkező árukkal szembesülnek, nem képesek kapcsolatba hozni az áru formáját az áru kereskedelmi eredetével. Ugyanakkor – az „egy barnaszínű szivar formája és egy aranyrúd formája”- vagy a „fehér és átlátszó palack formája”-ítéletekhez vezető alapügyekhez hasonlóan – ha csupán egyetlen végtermék-előállító használja a szóban forgó formát, e forma, amennyiben kellő megkülönböztető képességgel bír, alkalmas lehet arra, hogy a végtermék védjegyként is használható legyen.
- 28 Márpedig valamely védjegynek a csomagolás formájából álló védjegyként vagy a végtermék védjegyeként történő használata a védjegy birtokosának kereskedelmi választásán múlik, amely a védjegy lajstromozását követően módosítható, tehát semmilyen hatással nem lehet a lajstromozhatóság értékelésére (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-323/00. sz., SAT.1 kontra OHIM (SAT.2) ügyben 2002. július 2-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2839. o.] 45. pontját, valamint a fent hivatkozott „egy barnaszínű szivar formája és egy aranyrúd formája” ítélet 36. és 40. pontját).

- 29 Így, noha a felperes azt állítja, hogy több hús- és hentesárugyártó számára értékesíti a hús- és hentesárubelet, a lajstromozást követően majd lehetősége lesz változtatni ezen választásán, oly módon, hogy áruit egyetlen hús- és hentesárugyártónak adja el, vagy éppen saját maga gyárt hús- és hentesárut. Ebből következik tehát, hogy a bél tekintetében lajstromozott forma az általa csomagolt hús- és hentesipari termékek vonatkozásában kerülne felhasználásra, anélkül hogy a megkülönböztető képessége a szóban forgó áruk fogyasztóinak viszonylatában megvizsgálásra kerülne.
- 30 Következésképpen a fellebbezési tanács nem követett el jogi hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a hús- és hentesárubél megkülönböztető képességének vizsgálata szempontjából érintett vásárlóközönséget éppúgy alkotják a hús- és hentesáru ágazat szakemberei, mint a végső fogyasztók.
- 31 Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács helyesen juthatott-e arra a következtetésre, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel egyrészt a hús- és hentesárubél, valamint – ahogy az a fenti 27–29. pontból következik – a hús- és hentesáruk tekintetében, másrészt az imént meghatározott érintett vásárlóközönség észlelésének vonatkozásában.
- 32 E tekintetben emlékeztetni kell mindenekelőtt arra, hogy noha az áruk formájából álló térbeli védjegyek megkülönböztető képessége értékelésének feltételei nem különböznek a védjegyek egyéb típusai tekintetében alkalmazottaktól, az érintett vásárlóközönség nem feltétlenül ugyanúgy észleli a magának az árunak a formájából álló védjegyet, mint az olyan szó- vagy ábrás védjegyet, amely az általa megjelölt áruk megjelenésétől független megjelölésből áll. Az átlagfogyasztók ugyanis – bármiféle grafikai vagy szöveges elem hiányában – nem szoktak az áruk eredetére következtetni a formájuk vagy a csomagolásuk formája alapján, így nehezebbnek bizonyulhat a térbeli védjegy megkülönböztető képességét megállapítani, mint a szó-

vagy ábrás védjegyét (lásd a Bíróság C-456/01. P. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-5089. o.] 38. pontját és a fent hivatkozott, Mag Instrument kontra OHIM ítélet 30. pontját).

- 33 Különösen az olyan áruk csomagolásából álló térbeli védjegyekkel kapcsolatban, amelyek az áru jellegéből adódóan becsomagolva kerülnek forgalomba, a Bíróság kimondta, hogy az ilyen védjegyeknek lehetővé kell tenniük, hogy a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó az érintett árut – bármiféle elemzés, összehasonlítás és különösebb odafigyelés nélkül – megkülönböztesse más vállalkozások áruitól (ennek megfelelően lásd a Bíróság C-218/01. sz. Henkel-ügyben 2004. február 12-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-1725. o.] 53. pontját). Ennélfogva ezen áruk csomagolásának formájára nem lehet úgy tekinteni, hogy az megkülönböztető képességgel rendelkezik, hacsak nem alkalmas arra, hogy azonnal úgy lehessen érzékelni, mint az érintett áruk eredetmegjelölését. Márpedig ehhez az szükséges, hogy a szóban forgó védjegy jelentős mértékben eltérjen az ágazat normáitól vagy szokásaitól (lásd a fent hivatkozott, Henkel kontra OHIM ítélet 39. pontját, valamint a fent hivatkozott, Mag Instrument kontra OHIM ítélet 31. pontját).

- 34 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács először „hosszúkas, fonatot vagy egyszerű csavarmintát idéző, hosszában négy, fentről lefelé egyre kisebb részre tagolt formaként” írta le a bejelentett védjegyet. Megállapította továbbá, hogy e védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és vélte, hogy „noha helytálló, hogy az elbíráló által hivatkozott [hús- és hentesiparból vett] példák szigorúan véve nem azonosak a szóban forgó formával [...], de nem is térnek el tőle jelentős mértékben”. Ezenkívül úgy ítélte meg, hogy „tagadhatatlan, hogy a nem különösebb körülményekkel eljáró végső fogyasztó számára a hosszúkas, kötött kolbász – mint amilyenek többnyire az ún. „parasztkolbászok” – lehet fonat alakú, [és hogy] gyakran előfordul, hogy a töltött marhahúst vagy a sült marhaszeletet, illetve a pulyka- vagy csirkemellet is feltekerik, és többé-kevésbé spirálformába csavarják (például a boeuf à la ficelle [kötözött hús] esetében). Ennélfogva a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy „pusztán az a tény, hogy jelen ügyben a csavart forma kissé nagyobb hangsúlyt kap, még nem elegendő ahhoz, hogy a szóban forgó formának olyan különleges megjelenést kölcsönözzön, amely lehetővé teszi a fogyasztó számára, hogy azt egyértelműen a szóban forgó áruk eredetmegjelöléseként érzékelje”.

- 35 A felperes először is vitatja a bejelentett védjegynek a fellebbezési tanács által megadott leírását, mivel szerinte a szóban forgó formát semmiképpen sem lehet egyszerűen egy meglehetősen fonathoz vagy kötélhez hasonlítani.
- 36 Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor megállapítja, hogy a fenti leírás sokban hasonlít a felperes által a védjegy-bejelentési kérelemben megjelölt leíráshoz, amely szerint a védjegy „az áru formájából áll”, amely „fonat formába tekert domború” alakjával jellemezhető. Mindenesetre, amint erre az OHIM felhívja a figyelmet, ez a leírás nem releváns a szóban forgó forma megkülönböztető képességének mérlegelése szempontjából, mivel kizárólag a fenti 2. pontban megjelenített formát kell vizsgálni.
- 37 A felperes másodsorban vitatja, hogy a bejelentett védjegy ne rendelkezne megkülönböztető képességgel, és arra hivatkozik, hogy a lajstromoztatni kívánt, álláspontja szerint „rombuszmintás, hosszúkás” forma egyedülálló, és mivel a világpiacon nem létezik ehhez hasonló forma, jelentős módon eltér az ágazatban létező és megszokott belektől, valamint hús- és hentesipari termékektől.
- 38 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy annak mérlegeléséhez, hogy a szóban forgó áru formáját a vásárlóközönség értheti-e a gyártóra vagy forgalmazóra utaló megjelölésként, az ezen forma által keltett összbenyomást kell vizsgálni (e tekintetben lásd a fent hivatkozott „fehér és átlátszó palack”-ítélet 37. pontját). Továbbá, amint arra fellebbezési tanács emlékeztetett, az újdonság és az eredetiség nem releváns feltétel a védjegy megkülönböztető képességének mérlegelése során, így egy térbeli védjegy lajstromozhatóságához nem elegendő, hogy eredeti legyen, hanem az is szükséges, hogy lényegét tekintve eltérjen a szóban forgó áruk

kereskedelemben szokásosan használt alapformáitól, és ne ezen formák egyszerű változatának tűnjön (lásd a fent hivatkozott „egy barnaszínű szivar formája és egy aranyrúd formája”-ítélet 44. pontját).

- 39 A jelen ügyben érintett formával kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a védjegy által keltett összbnyomásban a védjegy hosszúkás jellege az uralkodó, és tekert formája első pillantásra kevésbé szembetűnő. Márpedig – amint azt az OHIM által nyújtott példák mutatják – a belek és a hús- és hentesárúk körében a hosszúkás forma a legmegszokottabb. E forma felületét tekintve sem tér el alapvetően a hús- és hentesáru-ágazatban alkalmazott különböző alapformáktól. Így, miként azt a fellebbezési tanács megállapította, létezik hosszúkás és tekert fonat formájú húsáru, mint például az ún. „parasztkolbász”, vagy egyéb, roládformában árusított termékek, vagy legalábbis olyan spirál alakú árúk, amelyek felülete közel áll a bejelentett védjegyéhez. Ezen árúk felülete – a felperes által bejelentett formához hasonlóan – ugyancsak ismétlődő, különféle geometriai mintákat alkotó barázdákból áll.
- 40 Következésképpen a felperes által bejelentett védjegy azon ténynél fogva, hogy geometriai mintái kiugróbbak, nem tér el a szóban forgó ágazatban szokásosan használt formáktól. Márpedig, amint azt a fellebbezési tanács helyesen megállapította, a bejelentett védjegy csavart megjelenése csak enyhén feltűnőbb, mint más hús- és hentesipari készítményeké, és – mivel a többi jellegzetesség egyáltalában nem szokatlan – nem elegendő ahhoz, hogy a szóban forgó formának átfogóan specifikus megjelenést kölcsönözzön, amely lehetővé tenné, hogy azt a fogyasztó egyértelműen eredetmegjelölésként észlelje (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Henkel-ítélet 49. pontját). A bejelentett forma tehát a hús- és hentesiparban alkalmazott alapformák egyik változataként jelenik meg, és bár azonos forma nem létezik a piacon, nem teszi lehetővé, hogy az érintett vásárlóközönség a felperes által forgalmazott beleket – bármiféle elemzés, összehasonlítás és különösebb odafigyelés nélkül – megkülönböztesse más vállalkozások hasonló áruitól.

- 41 A felperes azon érvével kapcsolatban, amely szerint az ítélkezési gyakorlat értelmében az átlagfogyasztó hozzá van szokva, hogy az érintett áruk csomagolásának formája azok kereskedelmi eredetének jelöléseként használatos, elegendő azt megállapítani, hogy a felperes által hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében az Elsőfokú Bíróság egyáltalában nem úgy ítélte meg, hogy a végső fogyasztók valamennyi gyakori fogyasztási cikk csomagolásának formáját ismerik, hanem értékelését kizárólag a szóban forgó árukra korlátozta. Márpedig a jelen ügyben nem lehet arra következtetni, hogy a belek vagy hús- és hentesipari áruk gyártóinak szándékában állna, hogy a felhasznált bél formája alapján megkülönböztetéssé az áruikat, és arra sem, hogy ez alapján a hús- és hentesipari termékek gyártói, valamint a fogyasztók képesek lennének a belek, illetve a hús- és hentesipari termékek formáját eredetmegjelölésként észlelni. Következésképpen ezt az érvet el kell utasítani.
- 42 Azon érvvel kapcsolatban, amely szerint az OHIM az élelmiszerágazatban már lajstromozott térbeli védjegyeket, emlékeztetni kell arra, hogy a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozásával kapcsolatos határozatokat, amelyeket a fellebbezési tanácsnak a 40/94 rendelet alapján figyelembe kell vennie, nem mérlegelési jogkörben hozták. Ennek megfelelően valamely megjelölés közösségi védjegyként lajstromozható jellegét kizárólag a rendelet közösségi bíró általi értelmezése alapján lehet értékelni, és nem a fellebbezési tanácsok korábbi gyakorlata szerint (lásd az Elsőfokú Bíróság T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM (STREAMSERVE) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 66. pontját és a fent hivatkozott „egy barnaszínű szivar formája és egy aranyrúd formája”-ítélet 51. pontját).
- 43 Még ha megengedhető is, hogy egy korábbi határozatban szereplő ténybeli vagy jogi érvek a 40/94 rendelet valamely rendelkezésének megsértésére alapított jogalapot alátámasztó érvként szolgáljanak, a felperes nem hivatkozott az általa hivatkozott határozatokban szereplő olyan indokokra, amelyek kétségbe vonhatnák a fellebbezési tanács által végzett értékelést, csupán annak jelzésére szorítkozott, hogy e védjegyek az élelmiszerágazat áruira vonatkoznak (e tekintetben lásd a fent hivatkozott „egy barnaszínű szivar formája és egy aranyrúd formája”-ítélet 52. pontját).

- 44 Végezetül pedig azon joggal kapcsolatban, amely szerint az élelmiszerágazatban egyes nemzeti hatóságok engedélyezték térbeli védjegyek lajstromozását, emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi védjegyek rendje szabályok együtteséből álló, autonóm és sajátos célokat követő rendszer, és alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (lásd az Elsőfokú Bíróság T-32/00. sz., Messe München kontra OHIM (electronica) ügyben 2000. december 5-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3829. o.] 47. pontját és a T-346/04. sz., Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE) ügyben 2005. november 24-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4891. o.] 70. pontját). Következésképpen valamely megjelölés közösségi védjegyként való lajstromozhatóságát a vonatkozó közösségi szabályozás alapján kell mérlegelni. Azt mindenesetre meg kell állapítani, hogy egyrészt a felperes által hivatkozott nemzeti lajstromozások nem érintik a szóban forgó térbeli védjegyet, másrészt, amint az az OHIM határozatainak kapcsán megállapításra került, a felperes nem mutatott be egyetlen olyan érvet sem, amely ezen határozatokból következik, és amely alátámasztaná keresete megalapozottságát.
- 45 A fentiekből következik, hogy a fellebbezési tanács nem sértette meg a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját. A keresetet tehát el kell utasítani.

A költségekről

- 46 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.**
- 2) **Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Jaeger

Tiili

Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. május 31-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Jaeger

elnök